

créixen les lluites CONTRA la guerra

nº 23 - novembre 2001-donatiu 200 PTA

Editorial:

**Mobilitzacions contra la guerra
arreu del món**

pàg 3, 10-13

Tots i totes contra la LOU

pàg 4-5

Inmigració:

Les promeses de SOS Racisme

pàg 6

Sindical:

Telemàrketig,

Cap al VII Congrés de CGT de Catalunya

pàg 7-9

Repressió:

CESID, Llei del Menor, criminalització

pàg 12-13

Internacional i Última hora

Irlanda, Argentina, Portugal

pàg 16-20

(de "Página 12")

Una pel·lícula recomanada

La pel·lícula que us recomanem avui és Beijing Bicycle (La bicicleta de Pekín) del director Wang Xiaoshuai. Gran premi del Jurat del festival de Berlín 2001.

Per què?

"...indagació dins la vida actual a la Xina, dels turbulents processos de mutació moral i mental que experimenten els nois al carrer davant la presió generada pel nou capitalisme." segons opinió d'Angel Fernández Santos a EL PAIS

Perquè a la Xina les formes i les mirades són diferents a les nostres, però el fons és el mateix: tenir o no tenir, la raó de ser del capitalisme.

La frase

"Lluita per la causa enemiga aquell que no lluita per la pròpia". Bertold Bretch

Este mes celebramos el 84º aniversario de la revolución rusa

(...y todavía dará mucho que hablar)

La guerra civil espanyola en imatges

Amb el títol "La Guerra Civil Espanyola: fotògrafs per a la història" s'exposa un panorama de la fotografia documental en aquest període històric.

Aquí van les dades
Lloc de l'expo: Museu Nacional d'Art de Catalunya. Palau Nacional. Parc de Montjuïc
telèfon d'informació: 93 622 03 75
Horaris: de dimarts a dissabte, de 10 a 19 hores
diumenges i festius, de 10 a 14.30

dilluns no festius, tancat
Venda anticipada d'entrades: Tel-entrada de Caixa Catalunya: 902 10 12 12

Prefereim amor i república

Ho vam llegir a EL PERIODICO: "El dissabte 20 d'octubre al programa "Moros y cristianos" de Tele 5 van anunciar que el debat del proper programa seria si la model Eva Sannum s'ha de casar amb el Príncep. Un directiu de la cadena va trucar a Gestmusic (productora del programa) per dir-los que s'oblidessin del tema" Algú dubtava que la monarquia és intocable?

Per cert, el debat substitutiu va ser: "El sexe amb amor, sí o no" (sense comentaris)

Els bombardejos continuen i s'intensifiquen, però no es veu clar que els EUA i la seva "coalició antiterrorista" estiguin en condicions –al menys a mig termini- d'aconseguir cap dels objectius declarats: ni la detenció de Bin Laden, ni la caiguda dels Talibà, ni tan sols arribar a un acord entre l'oposició per formar el futur govern.

La situació militar sembla en un punt mort: el fracàs de la primera acció terrestre nord-americana a Kandahar va fer decidir l'administració Bush a reforçar sense embuts l'Aliança del Nord, de la qual no se'n fia, doncs són els vells enemics i compten amb el suport directe de Rússia i l'Iran. Però les tropes de l'Aliança tampoc no avancen sobre el terreny, al contrari, semblaria que han retrocedit. Per completar el panorama, els talibà han ajusticiat a Abdul Haq, infiltrat a l'Afganistan per promoure una sublevació interna, i que era l'home clau dels EUA per la formació del govern amb el rei Zahir. Mentre, milers de voluntaris arriben a la frontera d'Afganistan per lluitar contra l'agressió imperialista.

Aquest punt mort, la manca de resultats que oferir i les múltiples denúncies sobre centenars de morts civils i "errades" comencen a desgastar el crèdit de que disposava Bush per actuar amb els atemptats de l'11 de setembre davant l'opinió pública. Conscients d'aquesta situació i de que se'ls pot girar en contra, la mateixa **administració dels EUA és el primer a promoure la por** i la sensació d'inseguretat entre els nord-americans que justifiqui seguir amb l'ofensiva militar: primer amb l'estrany assumpte de l'àntrax, que diverses fonts apunten a organitzacions internes dels EUA; ara amb el possible atac amb verola, la setmana passada amb el "convenciment" d'imminents atacs en ponts i d'altres instal·lacions.

Els EUA saben que l'element prioritari per a ells és augmentar el seu control a l'Àsia Central, però no poden permetre que es posi en dubte la seva capacitat d'operació militar. De moment **les manifestacions contra la guerra creixen**. Ja no estem parlant només en els Estats àrabs i la delicada situació del Paquistan, o l'Índia, amb el conflicte latent i que ha tornat a provocar enfrontaments amb Paquistan pel Caixmir, sinó també als països occidentals, EEUU. A l'Estat espanyol amb 50.000 manifestants a les diverses manifestacions. Prop de 5 milions es comptabilitzen en les jornades internacionals del 27 i 28 (veure pàgines centrals). Són tots aquests elements que posen molta incertesa en el futur de l'acció i novament –com ho van ser al Vietnam- poden ser l'element determinant d'una derrota de la coalició imperialista.

Les multinacionals, però, no perden el temps i acumulen 600.000 **acomiadaments**, aprofitant la cortina de fum de la guerra, però amb el trasfons de la recessió que ja és una evidència tan als EUA, com a la UE. A l'Estat espanyol la xifra de l'atur d'octubre confirma l'arribada de la nova crisi. Preparant aquesta "guerra" interna Bush endureix la **repressió** i el retall de drets

democràtics, mentre aprova despeses bilionàries en les indústries d'armament. Tots els Governos s'apunten a la "lluita contra el terrorisme" per impulsar mecanismes repressius: Alemanya, França... i l'Estat espanyol. Aznar reforma el CESID, aconsegueix més facilitats dins la UE per combatre ETA. Ara toca el torn a Gestoras Pro-Amnistia, l'organització de suport als presos bascos, amb 13 detencions i la congelació de tots els comptes bancaris. Però no s'atura aquí, to aquells que no controlen estan amenaçats per l'augment de la repressió. Només un exemple, a l'assemblea de la Plataforma a l'escola popular "La Prospe" de Madrid, tots els assistents van ser identificats, un a un, per la policia a la sortida de la reunió.

Avui la guerra concentra l'atenció mundial i actua sobre tots i cadacun dels conflictes oberts, com s'ha demostrat a Irlanda del Nord (veure article). Aznar contribueix directament, no només amb el suport polític, sinó amb la utilització de les bases de Moron i

...les manifestacions contra la guerra creixen.

...Cal impulsar la lluita contra la guerra, per la derrota de l'agressió imperialista contra l'Afganistan a tots els nivells amb Plataformes unitàries, amb comitès als centres de treball i estudi per participar a les mobilitzacions (les properes es preparen pel 14 de novembre),...

... Cal convertir aquesta lluita en un nou Vietnam.

Rota i amb les forces navals espanyoles que formen part de l'OTAN desplaçades a l'àrea. És aquesta implicació la que fa que Aznar rebi com a contrapartida un protagonisme que no es correspon, com ara la trobada amb Arafat, en presència de Mubarak en el Forum Formentor, organitzat i finançat per Repsol. La lluita contra la coalició enfronta directament el Govern Aznar i les seves responsabilitats. Cal impulsar la lluita contra la guerra, per la derrota de l'agressió imperialista contra l'Afganistan a tots els nivells, amb Plataformes unitàries, amb comitès en els centres de treball i estudi, per participar en les mobilitzacions (les properes es preparen pel 14 de novembre), organitzant xerrades i debats.

Cal convertir aquesta lluita en un nou Vietnam.

6/11/01

LI

Totes i tots contra la LOU!

El dia 31 d'octubre el ple del Congrés dels Diputats aprovava amb els vots del PP, CiU i CC, el seu projecte de Llei Orgànica d'Universitats. Mentrestant, concentracions i manifestacions convocades pels estudiants i pels sindicats de treballadors de les universitats es reproduïen arreu de l'Estat espanyol en la que, tot just, era la primera de les jornades de mobilitzacions previstes contra la Llei. Però, què és aquesta nova Llei de la dreta que, aquesta vegada sí, ha despertat un rebuig tan unànim?

Abans de res cal que contextualitzem la llei en la situació actual del sistema universitari (públic!), fruit de la LRU del 83 del PSOE: un dèficit de finançament escandalós de les universitats que, si d'una banda ha provocat mobilitzacions periòdiques dels estudiants, de l'altra ha fet que els Rectors optessin per instal·lar-se en la paradoxa nefasta de buscar finançament per a les universitats públiques a base de privatitzar-les. Res de nou sota el sol -d'altra

banda- de les polítiques socials i econòmiques dels nostres governs tan globalitzats.

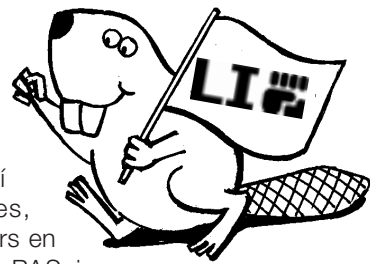
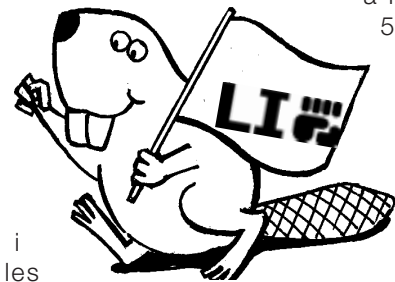
Així les coses, la LOU no només no aporta cap solució -el finançament s'aborda només en una clàusula addicional sobre qüestions de competència- sinó que eleva al rang de llei totes les maniobres privatitzadores amb què fins ara s'han anat apedaçant els pressupostos; precaritzava encara més les plantilles de treballadores i treballadors; privilegia les universitats privades; aprofundeix les diferències entre unes quantes universitats d'èlit i el gruix d'universitats públiques; i, sobretot, elimina les poques garanties democràtiques de què encara gaudíem i reforça el control de la patronal sobre les universitats, eliminant així eventuais resistències internes al futur dramàtic a què la LOU aboca les universitats públiques. Vegem una mica en detall alguns aspectes de la llei.

Govern medieval

El Consell Social, que sota l'eufemisme "d'òrgan de participació de la societat en la universitat", s'ha demostrat en els seus anys d'existència, com la porta d'entrada dels empresaris a la universitat i de què es necessita sine qua non el vist-i-plau per a tota la gestió econòmica, plans d'estudi, instauració de titulacions, etc., varia la composició (el 40% de membres que provenien del

Claustre queden reduïts a la testimonialitat: un estudiant, un PAS i un professor) i, a més, augmenta les competències en tant que passa a designar com a representants a la Junta de Govern -ara reconvertida per la LOU en Consell de Govern- 3 membres.

Pel que fa al Claustre, que si bé fins ara quedava molt lluny de ser un òrgan democràtic era indubtablement el més representatiu i, en conseqüència el que podia provocar més problemes, esdevé un òrgan de catedràtics i titulars, ja que la llei els reserva com a mínim el 51% de

claus- trals. Així les coses, professors en precari, PAS i estudiants hauran de barallar-se pel 49% restant. Pel que fa a les funcions li resta només aprovar els Estatuts, tenir representants al Consell de Govern i, sobre el paper, forçar la dimissió del Rector, però això sí, amb exigències de majories impracticables. L'òrgan de debat que tradicionalment ha estat el Claustre desapareix; i, literalment, esdevé un òrgan buit de competències.

Pel que fa al Rector, adquireix poders quasi infinits, ja que al marge del regal inestimable que suposa que ja no ha de passar comptes al Claustre, té potestat per designar lliurement a dit el 30% dels membres

Vaga de les Institucions Federals d'Ensenyament Brasileres

Malgrat la innegable contribució que fan al país, les Institucions Federals d'Ensenyament estan sent destruïdes per la política del govern FHC. Gran part de la investigació brasilera es realitza en aquestes institucions. Com ja és de coneixement general, forma part d'aquesta política de desmantellament l'atac als salaris dels tècnics administratius i als docents del sector de les Federals. Estudiants, professors i tècnics administratius estan units en aquesta vaga, lluitant per una universitat pública, gratuïta, de qualitat i al servei dels interessos de la societat brasilera.

Text de la campanya de suport, rebut el 18/10/01 dels companys del PSTU- Secció brasilera de la LIT-CI

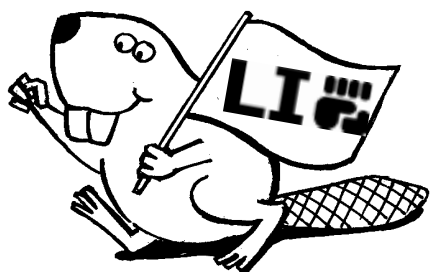
del Consell de Govern. D'altra banda, ja no és escollit pel Claustre, de manera que el poder de negociació col·lectiva amb els candidats a Rector es dilueix i queda substituït per una teòrica campanya electoral, ja que passa a ser escollit en un sistema surrealista de sufragi directe però ponderat i estamental en què, novament, els professors doctors emetran, passi el que passi, el 51% dels vots computables. No cal ni dir que els candidats continuaran havent de ser catedràtics. I, dit sigui de passada, la llei no preveu cap mecanisme específic de finançament públic per a les campanyes electorals dels eventuals candidats a Rector. Quasi fa por imaginar quins personatges accediran a les candidatures i com, de qui i a canvi de què aconseguiran el finançament...

Pel que fa a la Junta de Govern, que passa a adquirir totes les competències de govern que fins ara eren en mans del Claustre, canvia de composició. Com hem dit, el 30% serà nomenat a dit pel Rector, un altre 30% serà designat no es diu per qui -i per tant també pel rector- entre Directors de departament, institut i degans o directors, i només el 40% serà designat entre els claustrals -òbviament respectant els percentatges de representació, el cèlebre 51% de doctors.

La precarietat com a norma

Evidentment, la LOU tampoc no té cap interès en solucionar els problemes ingents de precarització del personal docent i investigador.

Ben al contrari
eleva el sostre

sonal docent contractat davant del funcionari del 20 o 30% tolerat per la LRU segons els casos, fins al 49%. D'altra banda multiplica les figures contractuals eventuais, duplica la duració dels contractes d'ajudants sense garanties

posteriors d'estabilitat. La llei arriba al sùmmum de la precarització quan introdueix la possibilitat de contractar per a obra o servei personal docent i investigador. Continua sense existir cap garantia laboral per als becaris i instaura la llibertat absoluta en la relació em presa / investigadors de la universitat. Finalment, crea el Sistema de Habilitación Nacional, un prova prèvia per a optar a qualsevol plaça de funcionari, que dependrà totalment, tant pels criteris com pel nombre de places, del nou Consejo de Coordinación Universitaria. Tampoc el PAS no en surt ben parat, d'una banda la LOU no homologa les seves condicions laborals, però, en canvi, obre la provisió de llocs de treball a tots els empleats públics estatals, sense reciprocitat.

L'accés

Un dels grans mèrits progressius que s'atribueix sense vergonya el PP és el de la desaparició de la Selectivitat, però darrera d'això apareix, d'una banda, una revàlida al final del batxillerat i, de l'altra proves d'admissió que fixarà cada universitat. Al marge del fet obvi que d'una Selectivitat passem a dues, cal fer notar que la llibertat de cada universitat per a controlar l'accés es limitarà a la possibilitat de seleccionar, o no, i en quina mesura els seus estudiants en funció de la capacitat d'atraure candidats a estudiar-hi, en competència, a més, amb unes privades que arriben a adquirir el privilegi de formar part del nou Consejo de Coordinación Universitaria. Si sumem a això que el finançament públic

Vaga del 7-N

No a la LOU!!

El passat 7 de novembre els treballadors de les universitats públiques de l'Estat van anar a la vaga en senyal de rebuig al projecte de Llei Orgànica d'Universitats imposat pel PP, amb el suport de CiU, contra tots els estaments de la universitat. La convocatòria unitària de CCOO, UGT, CGT fou seguida en un 90% pels professors i el personal d'administració i serveis (PAS) de tot l'Estat. A Catalunya USTEC també cridava a la vaga, però no així el CAU. A Madrid, 50.000 persones van participar en una manifestació històrica. La concentració a Plaça St. Jaume va reunir 8.000 persones, amb una destacada participació per part dels estudiants. A la UAB, el PAS va celebrar una assemblea permanent al llarg de tot el dia. A Girona la manifestació va reunir 3.000 persones i el seguiment de la vaga també va ser massiu.

A Catalunya la vaga i les mobilitzacions es van produir amb normalitat, però tant a Madrid com a Las Palmas la policia va carregar contra els manifestants.

Cristina-Barcelona

de les universitats dependrà de contractes programa, en funció de l'obtenció de resultats, tindrem que el nou sistema d'accés no farà més que aprofundir l'abisme entre unes poques universitats d'èlit i la majoria d'universitats de segona -i molt especialment les perifèriques- que rebran un finançament encara pitjor. La LOU no es molesta a recollir cap possibilitat d'accés per als majors de 25 anys i per aquells que procedeixen de Cicles Formatius.

Davant d'aquest panorama i de les perspectives que obren unes mobilitzacions que, després de tants anys, són d'àmbit estatal i unitàries (estudiants i treballadores i treballadors de les universitats públiques) és imprescindible participar i fer créixer les mobilitzacions que el proper 7 de novembre, i al llarg de la setmana del 12 al 16, se succeiran. Igualment hem d'exigir a totes les organitzacions d'esquerra que es posin al servei de les mobilitzacions. I hem d'impulsar un pla de lluita real i democràtic que s'estengui més enllà del 16 de novembre amb l'objectiu veritable d'aturar l'aprovació de la LOU. Si no és així, com tantes altres vegades, les mobilitzacions hauran estat poc més que anecdòtiques.

Tralla. Girona

Sense papers de Barcelona

Les promeses de SOS-Racisme

El passat 17 d'octubre acampaven a la UAB 97 immigrants subsaharians procedents dels desallotjaments de Plaça Catalunya del 6 d'agost i del d'André Malraux, i de la següent caça policial del 16 del mateix mes. Amb aquest fet tornava a les pàgines dels diaris la inhumana situació dels immigrants que, encara amb l'amenaça de l'expulsió, es negaven a perdre's en el sub-món del mercat negre de treball i la il·legalitat, i seguien posant sobre la taula la seva voluntat de ser regularitzats i poder quedar-se al nostre país com un treballador més. S'apostava al fet que, amb el suport de la comunitat universitària, es pogués arrencar una solució que no havia arribat encara. Tanmateix, SOS Racisme va posar tota la seva organització "d'ajut humanitari" al servei del govern perquè no fos així.

Una acampada amb escassos mitjans

L'acampada va sorgir per la voluntat dels immigrants de seguir reivindicant una solució a l'administració, en acordar-se la fi de la protecció donada en els locals de les organitzacions sindicals –com CGT i IAC–, polítiques –com Els Verds i Lluita Internacionalista– i socials –com RAI, la Casa de la Solidaritat, la Cooperativa i Agermanament. Així, els immigrants, juntament amb aquestes

comença a parlar del possible allotjament per a 60 immigrants.

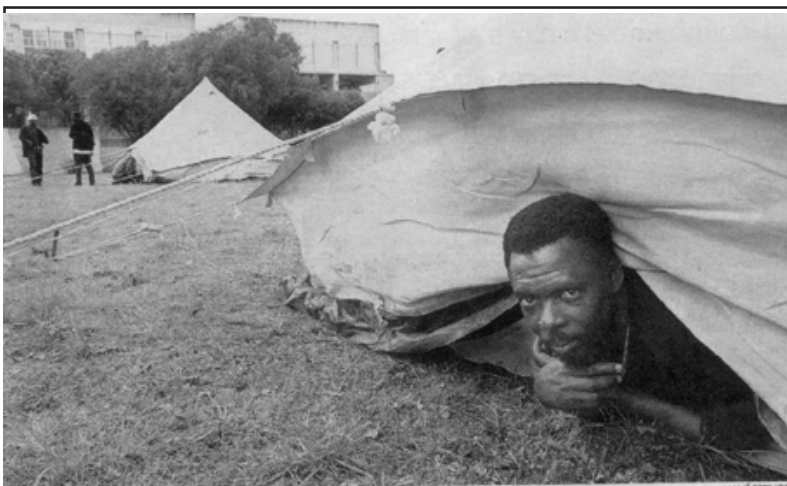
Dies després una altra acampada a la UB de 56 immigrants magrebins procedents també d'André Malraux i acollits en els locals de les organitzacions de suport, comptaven amb el recolzament del rectorat primer i immediatament d'organitzacions estudiantils.

El vergonyós paper de SOS Racisme

Tanmateix, SOS Racisme, que h a v i a abandonat públicament la Plataforma de suport als immigrants a començaments de setembre (La Vanguardia, 11/9), i q u e posteriorment fins i tot havia a c u s a t a l g u n e s organitzacions que vam c o n t i n u a r formant-ne

especialment amb CGT, i "es posaven en mans de SOS Racisme" (El País, 24/10). La contrapartida: allotjament i papers; el preu: a més del citat, posar fi a qualsevol mobilització. La maniobra va ser tan grollera que en acabar una reunió amb els estudiants de companyes del nostre partit en nom de la Plataforma i els representants dels immigrants, per organitzar una jornada de lluita a la UAB el dimarts següent, arribava per

e-mail a la Plataforma la ruptura signada per un dels representants que va participar en aquesta reunió de la UAB i va donar per bo el pla de mobilització estudiantil. L'arribada del grup que havia estat amb els estudiants al campament va provocar enfrontaments entre els immigrants que van arribar a ser físics. Al dia següent els immigrants ens demanaven que anéssim als torns de l'acampada per no augmentar les tensions entre ells, ja que un grup entenia que la nostra presència podia fer que SOS retirés les seves promeses. També ens demanaven que des convoquéssim la jornada de lluita acordada la tarda anterior.

organitzacions, i amb el suport d'algunes assemblees d'estudiants –com la de Lletres–, van iniciar un a precària instal·lació del campament, que s'estabilitzaria en afegir-se altres facultats, estudiants a títol individual i en obtenir el suport institucional del rector de la universitat. Al cap de dos dies, en contactes del secretari general de CGT amb Creu Roja, es

part (veure la nostra resposta a LI 21), en veure els immigrants a la UAB, que, segons sembla, considera el seu feu, es va posar novament en marxa. Pressions sobre els immigrants, creació de divisió, recanvi dels representants... tot s'hi valia fins que SOS va arrencar una nota en què els immigrants trencaven amb la Plataforma, i

Les promeses de SOS Racisme

A partir del 24, Creu Roja va anar donant allotjament als 60 immigrants que havien comentat abans amb CGT, però ara ho feia a partir dels immigrants que passaven abans per l'oficina de SOS. Aquell mateix dia, Artur Mas declarava que després de la ruptura amb els "radicals" es (segueix a pàg. 16)

Construint una resposta obrera a la crisi global

La CGT de Catalunya va realitzar la seva Conferència sobre Immigració a finals d'octubre. Les seves conclusions, reivindicant la problemàtica dels immigrants com a part de les del conjunt dels treballadors de l'Estat, van ser determinants a l'hora d'analitzar com enfrontar la llei de Estrangeria –ja refusada per diferents congressos de la Confederació- i com donar cabuda en el nostre sindicat als/les treballadors/es immigrants. En conjunt, la Conferència va fer seu l'eslogan de que *nativa o estrangera, som una mateixa classe obrera*. La mateixa resolució de *Pla d'atenció al treballador/a immigrant*, que servirà de plataforma reivindicativa davant de governs i administracions, parteix de la mateixa premisa tot propugnant l'enfortiment del sector públic –en mitjans i plantilles- enfront de la política privatitzadora del govern que posa en mans de fundacions i ONGs-milionàriament subvencionades- l'atenció que els immigrants tenen dret a rebre de l'Estat i de la resta d'administracions, com qualsevol altre treballador. Així doncs, la CGT ajunta la seva lluita en defensa del sector públic a la de la immigració al abordar la defensa d'un servei públic de qualitat per als immigrants també com eines per la defensa i increment de llocs de treball estables i per la recuperació de serveis públics privatitzats.

Aquestes resolucions van ser fruit d'una confrontació entre concepcions contraposades de model sindical. Una confrontació amb un profund entramat que respon a la vigència o no del model d'organització sindical per donar resposta a problemes com el de la immigració que ens enfronta a les

administracions públiques, governs i patronal. Així, mentre uns companys entenen com "sindical" allò merament laboral –como habitualment fan les direccions de CCOO y UGT- i deixaven per al terreny dels moviments socials les reivindicacions que tenen un caràcter social o/i polític, el model que va imposar la Conferència en el terreny de la Immigració és, al contrari, la concepció clàssica de "sindical" com l'organització i la lluita que parteixen de les reivindicacions laborals més immediates per seguir en les lluites político-socials que generen el problema i que, necessàriament enfronten a les administracions i governs. El cas de les lluites pels convenis, contra les ETTs i ERES, no són sinó exemples de lluites que parteixen d'allò immediat però que han d'enquadrar-se en la lluita contra lleis que, com les Reformes Laborals, són el marc legal vigent que les possibilita.

Ara, la CGT de Catalunya encara el seu VII Congrés per al febrer. En un marc internacional d'acomiadaments procedents de la desacceleració econòmica iniciada a finals del 2000, agreujada pels atemptats de l'11 de setembre, les multinacionals es preparen per abordar 600.000 acomiadaments a nivell mundial que, segons la OIT, es traduiran entre aquest 2001 i el 2003 en la pèrdua de 24 milions de llocs

de treball en arrossegant al darrera empreses dependents o de serveis. A l'Estat espanyol, sembla, els sectors que seran més colpejats són l'automoció, les aerolínies, el turisme i les telecomunicacions. D'aquests, a Catalunya, ja s'ha signat l'ERE de Nissan que, juntament amb la no renovació de contractes a uns 1000

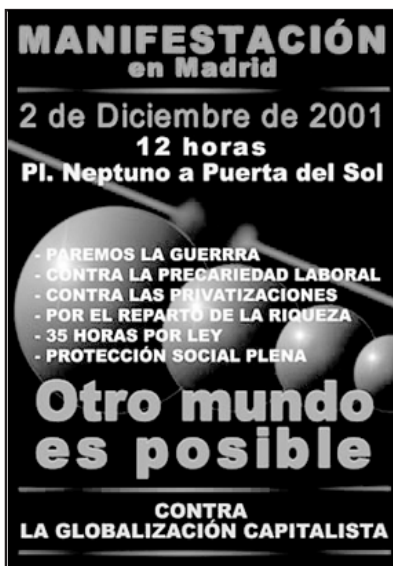
empleats temporals, regula l'ocupació de la majoria de la plantilla fins maig del 2002; el cas de Miniwatt és semblant: eliminació de contractes temporals, increment de productivitat a la resta de la plantilla... però són només exemples del procés que s'apropa.

CGT fins ara està creixent, però el que ara està en joc és si serà capaç o no de donar resposta al moviment obrer front a les agresions que colpejaran -al mateix temps però amb diferent força- els sectors (...)

(...) estables de les plantilles i els precaris, la majoria d'ells joves. Aquesta és la gran tasca de preparació del proper Congrés: treballar per baix, amb els comitès, en les seccions sindicals, per encarar amb totes les nostres forces aquestes lluites. Perque el procés que s'apropa només serà possible abordar-lo si som capaços de consolidar el model sindical que CGT va resoldre en el tema de la immigració: només sobre la base de portar la lluita immediata de l'empresa, a trencar amb el corporativisme, coordinant-se amb l'empresa del costat, potenciar una resposta global -com ara la vaga general- i desenvolupar moviments socials de solidaritat en defensa dels llocs de treball... o introduir en el terreny de l'empresa la lluita contra una globalització que avui passa per la guerra d'Afganistán i es tradueix en l'increment d'acomiadaments i de repressió social. En cas contrari, si la CGT torna a diluir les seves responsabilitats en els moviments socials per abordar els temes globals, deixant com a "sindical" allò estrictament laboral, s'incapacitarà ella sola per donar resposta a una situació que no admet mitges tintes, ni sectarismes de cap tipus.

El VII Congrés de la CGT de Catalunya serà un reflex de l'acció sindical que desenvolupem en els propers mesos.

*Mª Esther del Alcazar i
Victor Messeguer
Afiliats CGT-Catalunya*

II Conveni de Telemàrketing

Una història inacabable?

Reproduïm extractes del balanç que la nostra companya Carmen va preparar per tal que fos publicat a La Gaceta de CCOO-CATSA, la seva empresa, sobre el procés que s'ha seguit en la negociació del II Conveni de Telemarquèting i el punt en què es troba. Pensem que té molts elements que s'han de reivindicar: des de la primera baralla per l'equiparació que es desprèn en analitzar el sector com a segregat de Banca i Comunicacions -en aquest terreny coincident amb CGT-, a la pugna per la unitat sindical concretada a la vaga estatal unitària, o les diferències que ara hi ha davant del redactat del conveni, passant per la lluita constant per la democràcia obrera expressada en les consultes als companys, i la coordinació estatal malgrat les diferències internes per la pertinença a diverses Federacions sindicals -com Atento a CCOO que pertany a Transports, mentre la resta del sector s'enquadra en la Federació de Banca, COMFIA-.

"La Secció Sindical de CCOO de Catsa, des de que va constituir-se ja fa dos anys, (...) sempre hem tingut clar que el nostre sector es genera a partir de la subcontractació de dos sectors fonamentals: La Banca i les Telecomunicacions. Per això plantejem que hauríem d'exigir les mateixes condicions, tant econòmiques com salarials. Aquesta discussió va dur-la dins del nostre sindicat i vam desenvolupar-la amb la resta de delegats. Tot i això, la majoria dels delegats del sector van veure que ara ja no es podia fer marxa enrera, que aquest sector ja estava consolidat i que havíem de defensar **un conveni que canviés les nostres condicions tant des del punt de vista salarial, com d'estabilitat i de regulació de jornades.** Amb l'assumpció per part d'aquesta secció de les reclamacions vam començar a treballar ja des d'abril del 2000 en dos sentits: **Preparar la plataforma del Conveni i organitzar-nos sindicalment a nivell estatal (...)**

(...) La mesa de conveni es va constituir amb els sindicats representats al sector: CCOO, com a sindicat majoritari, amb 6 delegats; UGT amb 5 delegats;

CGT amb 1 delegat (encara que per acord de la mesa se'ls van permetre 2 delegats); ELA i LAB amb 1 delegat cadascun. Tots aquests representants van ser alliberats per petició de tots els sindicats, per poder garantir la negociació del Conveni.

Un dels problemes fou la divisió sindical amb plataformes molt diferents. Encara que vam plantejar aquesta discussió dins de CCOO el conjunt dels delegats no la van assumir. Va prevaldre la baralla per l'espai sindical al sector davant de la necessitat de donar una resposta unitària davant de la patronal. Desgraciadament i fins a la vaga aquesta ha estat la tònica que ha presidit la negociació i que ha fet que aquesta es dilatés. En canvi, es va demostrar que la convocatòria unitària de vaga va enfortir el sector. La nostra responsabilitat des de CCOO és no haver aconseguit convèncer el conjunt de delegats d'aquesta necessitat i per part de CGT haver mantingut una posició sectària respecte CCOO, (...)

A partir d'aquí i des de CCOO, el nostre objectiu era: **Garantir la màxima participació i seguiment**

del **Conveni de tots els treballadors del sector**. Per això vam aprovar en una reunió estatal de delegats diverses mesures:

- **L'Assemblea Estatal de**

Delegats seria qui votaria totes les mesures que calia seguir en el desenvolupament de la negociació. Amb això els delegats escollits per a la Mesa de Conveni estarien subjectes a les decisions d'aquesta Assemblea.

- Les **reunions territorials van ser setmanals** (...) per garantir que totes les empreses fossin representades.

- **Publicar fulls per a tots els treballadors, explicant la marxa de les negociacions** (...)

- Des de **CCOO-Catsa** vam articular-ho a través de les **reunions de la nostra Secció Sindical**. Desgraciadament **no vam poder implicar-hi tot el Comitè d'Empresa de Catsa**, (...) Només a les portes de la primera aturada del sector (mes de juny) vam començar a treballar conjuntament amb els companys d'UGT-Catsa. Això ha provocat un gran desgast dins del comitè d'empresa i durs enfrontaments que ens han portat a la situació actual: el Comitè de Catsa avui està dividit.

No cal ni dir que la **Vaga del sector** fou un èxit total, gràcies a la convocatòria, per primera vegada, unitària de tots els sindicats, al treball de molts delegats i a la seva organització i, fonamentalment, gràcies a la resposta que més d'un 90% de

treballadors van donar amb la vaga i les manifestacions de tot el sector. Sense aquesta organització creiem que hagués estat impossible donar la resposta que ens va permetre arribar a un preacord en què, tot i que no es recollia tota la nostra plataforma, sí que hi vàiem un gran avanç per dignificar el sector (...)

Des de la nostra secció sindical de Catsa vam plantejar en a s s e m b l e e s estatals de delegats de CCOO la necessitat de ratificar-los a través d'un referèndum. No es va assumir com a assemblea però molts delegats van ratificar-ho a les seves empreses.

Nosaltres a Catsa així vam fer-ho amb una **majoria aclaparadora de treballadors que van dir-nos: endavant, ens val el preacord**.

Vam situar-nos a les portes de l'estiu i des d'aquest moment **vam continuar treballant en la redacció del conveni** entenent que no ho podíem deixar en mans de la patronal. Encara ara se segueix discutint aquesta redacció **per a garantir que els punts que van dur-nos a la vaga queden reflectits fidelment** en el conveni i possibilitats de millora a la resta de redacció.

Desgraciadament els companys de CGT ja van anunciar que no signarien aquest conveni. Aquesta és l'explicació per la qual som els delegats de CCOO i UGT els que ens mantenim alliberats per poder seguir amb

la redacció del conveni. Els **companys de CGT han d'explicar a tots els treballadors per què no firmen el conveni**, per què si estan en contra de les alliberacions, **van estar alliberats fins el mes de juliol com la resta de delegats**, també haurien d'explicar que dins del seu propi sindicat hi ha companys que estarien disposats a signar aquest conveni, com han manifestat públicament a la Mesa Estatal de Conveni (...) El que sí que van **avançar és que denunciarien el conveni** i això tindrà implicacions per a tots els treballadors: **pot paraitzar-ne l'aplicació**.

Finalment volem assenyalar que aquest treball no s'ha acabat: la redacció encara no està tancada i es manté encallada en l'aplicació i definició de la carrera professional, avui **més que mai l'organització sindical de tots els treballadors serà fonamental**, perquè haurem d'obligar les empreses a acomplir l'acord que va desconvocar la vaga. (...) i **seguir exercint pressió sobre aquesta patronal que moltes vegades oblida que, com hem demostrat, estem disposats a seguir lluitant**.

*Carmen Romero
Delegada de la Secció Sindical de
CCOO-CATSA
Membre de la Mesa del IIº
Conveni Estatal de
Telemarquèting*

Mobilitzacions contra la

Els bombardejos nord-americans i britànics sobre l'Afganistan han generat un moviment anti-guerra que s'ha expressat arreu del món, des de Nova York fins a Calcuta. Després de les primeres reaccions a l'inici de l'atac imperialista, en la jornada internacional de lluita contra la guerra del passat 27 d'octubre es van fer més de 120 manifestacions a 20 països de tots els continents, que reuniren uns cinc milions de persones. La propera convocatòria internacional, el 14 de novembre, sorgeix d'una crida de les organitzacions que lluiten contra la guerra als EEUU, coincidint amb l'inici del Ramadà.

Aquest moviment anti-guerra, que comença a prendre un caràcter massiu també a Europa, és clau per aconseguir la fi de l'agressió imperialista. Totes les guerres de les darreres dècades han demostrat que el combat no es dona només en el front militar: el front polític és decisiu i avui l'objectiu és convertir l'Afganistan en un nou Vietnam. Més enllà del treball de les Plataformes, cal aconseguir la implicació dels joves i els treballadors en la lluita contra la guerra i en la solidaritat amb els pobles de l'Orient Mitjà. Per això és necessari constituir comitès contra la guerra a les facultats, els instituts, els barris, els centres de treball, amb l'objectiu d'explicar les causes reals de l'agressió imperialista i d'impulsar un moviment massiu per aturar-la.

La resposta al món àrab

Per molt que els EEUU hagin comprat el suport de la majoria d'estats àrabs en l'atac a l'Afganistan, per als seus pobles l'agressió és un episodi més de la imposició de l'imperialisme a la zona: l'imperialisme que ha recolzat el genocidi palestí a mans de l'Estat d'Israel, o que n'és responsable de la mort d'un milió d'infants a l'Iraq – segons la mateixa UNICEF- des que va començar l'embargament a què

està sotmès el país. El mateix imperialisme que ha recolzat a la zona règims dictatorials com el de l'actual "President" del Pakistan, Musharraf, el general colpista que va arribar al poder el 1998 i que ara forma part de la coalició "democràtica" contra el terrorisme. És evident que, tant per la seva posició estratègica com pels seus recursos, l'Orient Mitjà és un interès clau per als països del G8, els quals han recolzat incondicionalment l'agressió nord-americana.

Aquest sentiment antiimperialista s'expressa majoritàriament sota la direcció de l'islamisme – paradoxalment un moviment impulsat i finançat a la zona pels propis Estats Units durant els anys '80- que ha actuat com una força liquidadora de les organitzacions d'esquerra. I malgrat la seva expressió deformada, aquesta reacció dels pobles contra l'agressió imperialista és fonamental per aturar-la. A Calcuta i Kerala 100.000 persones es manifestaven tot exigint al govern indi que el país es mantingui fora de la guerra; 20.000 ho feien a El Caire. Al Pakistan s'han viscut mobilitzacions massives i fins i tot una vaga general. També l'esquerra pakistanesa, com el Partit dels Treballadors del Pakistan (LPP), organització propera a la LIT, s'ha mobilitzat contra la guerra, malgrat la repressió a què està sotmesa per la dictadura i les organitzacions islamistes. L'LPP demana l'aturada

immediata dels bombardejos i defensa que la fi del fonamentalisme no arribarà mai de la mà dels EEUU, sinó d'un moviment independent de treballadors. Les mobilitzacions han forçat el govern –implicat en la guerra a canvi d'acords comercials i la retirada de les sancions contra el país per la realització d'assajos nuclears- a demanar formalment la fi dels bombardejos.

Protestes contra la guerra al cor de l'imperi

En mig d'una campanya mediàtica de crida al patriotisme, i sota la pressió dels atemptats, el moviment anti-guerra també s'ha fet sentir als Estats Units, malgrat les mesures repressives del govern i les amenaces i agressions de l'extrema dreta. Inmediatament després dels atemptats, es van fer mobilitzacions a Nova York, San Francisco o Berkeley, que culminaren amb la manifestació contra la guerra de Washington on es reuniren el 29 de setembre més de 25.000 persones al davant del Capitoli.

El dia de l'inici dels bombardejos 10.000 persones es van manifestar a Nova York, responent a la crida de la Plataforma "No en el nostre nom" la qual agrupa més de 100 organitzacions. Alhora es va constituir la plataforma Internacional ANSWER (Act Now to Stop War and End Racism) que ha pres la iniciativa de les convocatòries internacionals de lluita. A la jornada del 27 es van

guerra arreu del món

fer mobilitzacions a 75 ciutats nord-americanes, sota lemes com “Aturem els bombardejos”, “La guerra no és la resposta”, “La política exterior nord-americana és terrorisme”, “EEUU fora de l'Orient Mitjà” o “No més tancs, no més bombes, no més Vietnams”.

A banda del rebuig a la guerra, les mobilitzacions han pres com a eix la defensa de les llibertats civils, i en contra de la “USA Patriot Bill” de Bush, que preveu mesures com ara la intervenció de telèfons i e-mails, sense ordre judicial, i la detenció incomunicada fins a set dies. Les protestes també s'han enfrontat contra el racisme, davant els atacs contra musulmans i mesquites que s'han produït arreu del país, i la detenció arbitrària de fins a 600 àrabs per la CIA, que van haver de ser posats en llibertat per manca de proves. Les mobilitzacions han recollit també la resposta contra les retallades dels serveis públics i els acomiadaments massius perpetrats sota el pretext dels atemptats.

Aquestes manifestacions reflecteixen el moviment unitari d'organitzacions estudiantils, de solidaritat i pacifistes, amb una participació encara minoritària dels sindicats. Com en la guerra del Vietnam, els estudiants s'han situat novament a l'avantguarda: la xarxa estudiantil “Justícia Pacífica” va organitzar una jornada de mobilitzacions a més de 140 campus. A Califòrnia més de 20 campus es van reunir a Berkeley per formar la Xarxa d'Escoles de Califòrnia contra la Guerra, que ha endegat mobilitzacions contra el decret de suspensió dels visats per a estudiants estrangers. Els estudiants s'han mobilitzat en vagues, vetlles, manifestacions, sentades i classes obertes, i fins i tot es preveu una vaga de fam de

56 hores a 11 universitats en solidaritat amb el poble afganès. Davant d'això, l'Ajuntament de Berkeley es va posicionar contra la guerra i la seva representant al Congrés hi votà en contra, cosa que va conduir a una campanya de boicot a la ciutat per part del govern.

El moviment anti-guerra a Europa

Oslo, Florència, Atenes, Zurich, Berlín, Londres, París... han estat l'escenari d'importants manifestacions anti-guerra, enfrontant la política de suport a l'agressió nordamericana per part de la Unió Europea i l'OTAN. En molts casos a q u e s t e s mobilitzacions han entroncat amb la lluita contra la

l'augment de la repressió i la criminalització d'aquests moviments, i que ha tingut la seva expressió més important a França, on la nova legislació antiterrorista preveu mesures com l'entrada de la policia al local de qualsevol organització sense ordre judicial prèvia o la detenció en règim d'incomunicació durant una setmana, si la policia té només indicis de sospita.

Amèrica Llatina també respon, sota l'ombra de l'imperi

Els treballadors d'Amèrica Llatina pateixen avui les conseqüències de la globalització en els països de la perifèria, enfrontats a un domini cada vegada més profund per part dels EEUU. L'establiment de l'Àrea de Lliure Comerç per a les Amèriques (ALCA) i el Pla Colòmbia són els exemples més clars d'aquest augment de la dependència. Amb el pretext de la guerra, els EUA han augmentat les partides pressupostàries destinades al Pla Colòmbia i per primera vegada han inclòs les FARC a la llista negra d'organitzacions terroristes.

En aquest marc s'han produït mobilitzacions contra la guerra a Ciutat de Mèxic, Montevideo, Bogotà, Sao Paulo... I a l'Argentina, en el marc del moviment massiu de vagues i talls de carretera contra els nous ajustos exigits per l'FMI, la manifestació contra la guerra va girar entorn els lemes “Fora les tropes imperialistes de l'Orient Mitjà” i “No al pagament del deute extern que financia els bombardejos sobre l'Afganistan”.

Aquesta onada de mobilitzacions arreu del món obre el camí per aturar l'agressió imperialista en el terreny polític, un factor clau de qualsevol guerra.

globalització i l'han enfortida. La reacció a Itàlia –encara sota els efectes dels fets de Gènova i malgrat l'augment de la repressió per part del govern Berlusconi- ha estat molt important, amb una manifestació de 100.000 persones a Roma i la crida de diversos sindicats a enfrontar la guerra i els atacs contra els drets dels treballadors previstos en el nou projecte de pressupostos en una vaga general el 9 de novembre. És de preveure un augment de les mobilitzacions davant la decisió del govern Berlusconi d'enviar tropes a l'Afganistan.

La resposta dels governs ha estat

Girona

“Aturem la guerra”

Més de 500 persones de les comarques gironines van participar en la manifestació organitzada per la Plataforma Gironina “Aturem la Guerra” i que va ser resultat d’una campanya iniciada fa unes setmanes contra la guerra a l’Afganistan. La manifestació va concórrer amb crits contra la guerra, contra els governs espanyol i català, contra l’agressió imperialista... fins arribar davant de la Subdelegació del Govern espanyol on es va llegir el manifest.

La Plataforma agrupa a més de 60 organitzacions polítiques, sindicals i socials, i en el seu manifest s’expressa:

- la solidaritat amb les víctimes innocents dels fets de l’11 de setembre
- la condemna a l’acció militar dels EUA i dels seus aliats
- l’exigència a la no intervenció del governs espanyol i català en el conflicte
- el rebuig i la condemna a les polítiques i actes de racisme i persecució ètnica, religiosa i cultural que s’està derivant de la caça de bruixes generada arrel de l’atemptat
- el rebuig a la criminalització dels moviments socials i polítics.
- la fi de l’opressió dels pobles, de la pobresa i l’espoli de les tres

quartas parts de la població mundial

Aquests eixos han estat presents al llarg de la campanya i a les accions que s’estan duent a terme a les comarques gironines, com ara la recollida de signatures per donar suport a les mocions que es presentin als Ajuntaments amb els eixos del manifest, les concentracions o la presència de taules informatives a la universitat i a carrers de la ciutat.

Lluita Internacionalista va ser-hi present amb la seva premsa i repartint el full “*L’Imperialisme és el terrorisme*”.

Miquel. Girona

Madrid

Plataforma contra la guerra a Prosperidad

Fa quinze dies es va constituir al barri de Prosperidad de Madrid la plataforma contra la guerra “Plataforma ANTRAX”. Com objectiu principal la plataforma es planteja fer partícip al barri de la campanya de “Paremos la Guerra, Otro Mundo es Posible”, mitjançant activitats informatives i participatives.

Extendre i unificar la mobilització contra la guerra és l’únic camí per a frenar l’agressió a l’Afganistan i enfrontar la política repressiva i de retall de llibertats, de la qual ja hem estat objecte mitjançant l’assetjament policial a l’última reunió celebrada al barri.

Així, la Plataforma Antrax té mesos informatives tots els dissabtes a la plaça del barri i participa en les manis que convoca la Plataforma Paremos la Guerra de Madrid, com va ser l’última del dia 27 d’octubre a la qual es va anar amb un seguici d’unes 40-50 persones.

Use. Madrid

Barcelona

25.000 manifestants contra la guerra

El diumenge 28 d’octubre, la plataforma “Aturem la Guerra” de Barcelona que agrupa 102 organitzacions (partits, sindicats, internacionalistes, antimilitaristes, associacions de veïns, i de solidaritat) va convocar una manifestació contra la guerra. Es va iniciar a la plaça Universitat i va acabar a la plaça de la Catedral. Vam assistir unes 25.000 persones. Es van cridar consignes a favor del poble palestí, i del poble i les dones afganes. També les pancartes denunciaven que la guerra és un negoci lucratiu, i al Sr. Bush i al Sr. Aznar se’ls hi deia que l’imperialisme és igual al terrorisme. En el manifest es va recordar al Govern espanyol que per resoldre les tensions en el pròxim Orient “*fa falta que es reconeixin els drets nacionals de Palestina i s’aixequi l’embargament a l’Iraq*”. La plataforma també convoca concentració cada dijous a les 20 hores a la plaça de Sant Jaume de Barcelona.

Pilar-Barcelona

Afeblint la mobilització

IU, memòria fluixa?

Quan hom es passa la vida condemnant el terrorisme al costat de la burgesia espanyola i l'imperialisme, es troba, inevitablement, condemnant els atemptats de l'11 de setembre i exigint la resposta lògica que se'n deriva de la condemna: el càstig als culpables. Aquest càstig, segons IU, hauria de complir tres condicions: ser una resposta proporcionada i no indiscriminada, que el Congrés dels Diputats fos consultat, i que tingués lloc en el marc del respecte del Dret Internacional i el suport de l'ONU. Sembla que els dirigents d'IU tenen la memòria fluixa. No és el cas dels bosnians o somalis, dels timoresos o palestins, perquè ells han sofert i sofreixen -en la seva carn i en les condicions de vida- les conseqüències de la intervenció "ajustada a dret" de les forces militars de les Nacions Unides en la seva tasca natural d'aplicar els plans dels seus amos, és a dir de l'imperialisme. Així doncs, no és per estranyar-se que Aznar cridi a l'ordre Llamazares quan li assenyalava la contradicció: aquest govern, quan dóna suport a la política genocida de l'imperialisme, s'ajusta a dret i a les posicions expressades tant per l'ONU, en la resolució 1368, presentada pels EUA, com al recolzament que hi ha donat la Unió Europea.

Però aquesta contradicció no es limita als papers o als discursos al Parlament, pren cos en la mobilització i en la resposta

organitzada que es dóna a l'agressió. Així IU pretén abanderar la resposta a la guerra cantant al costat d'Aznar i Cia la consigna de NO AL TERRORISME, d'aquesta manera no ha d'estranyar-nos assistir al vergonyós espectacle de veure Llamazares a la convocatòria del govern a la Puerta del Sol a Madrid, o a la retirada in-extremis de la signatura del manifest amb el PP i el PSOE perquè no recollien

les propostes polítiques d'IU que abans hem assenyalat, però el que és encara més greu: l'intent conscient d'imposar aquesta política, errada i nefasta, a la mobilització contra la guerra que s'està gestant a Madrid i a d'altres ciutats. Abans de la mani del 27 d'octubre, jornada mundial de mobilització contra la guerra, IU, CCOO, UGT i altres organitzacions com Paz Ahora, Sodepaz, etc, convoquen una manifestació per la Pau i contra el Terrorisme a Madrid el dia 21, i ho fan per fora de la Pla-

taforma contra la Guerra de Madrid, de la qual formen part, tot sabent que la consigna de "No al Terrorisme" (feta en general) provoca greus conflictes, i més quan aquesta política és la bandera que utilitza com a excusa l'imperialisme per justificar l'agressió a Afganistan i la seva ofensiva contra els pobles i els treballadors de tot el món; més encara, és l'excusa amb què Aznar està llançant una ofensiva contra els drets democràtics i contra les organitzacions obreres. Conclusió, la mani del 27, la que hauria de servir com inici d'una resposta massiva i unitària va quedar reduïda, perquè l'esforç de les organitzacions majoritàries es va centrar en la mani del 21, i la Plataforma va quedar per tant, dividida.

En aquesta situació, no és d'estranyar que IU no es posi al capdavant de la denúncia al primer "terrorisme que feteja la humanitat", el terrorisme imperialista, responsable no només de la misèria i l'explotació a què es veuen sotmesos milers de milions de treballadors al món sencer sinó també de més de 100 intervencions militars i terroristes arreu del planeta per imposar a foc la seva política. Així, la condemna d'IU a la política servilista en aquest tema per part del PSOE ens ha de posar vermells.

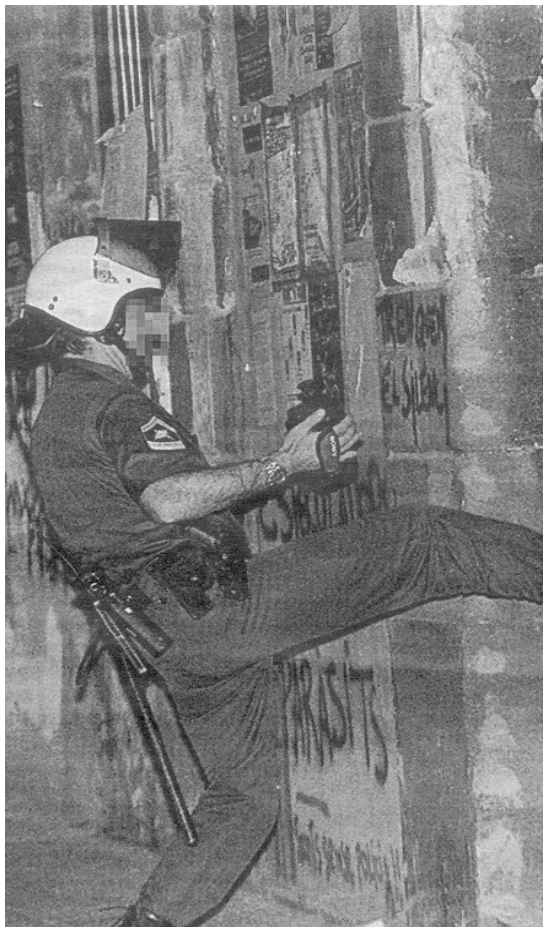
El PSOE aplaudeix amb totes dues mans, ¿IU espera a aplaudir quan siguin els cascos blaus els que llencin les bombes?, això sí amb el vistiplau del parlament i de la UE!

L'única forma de frenar l'agressió i els plans de l'imperialisme passa per delimitar clarament i nítida una política d'independència de classe. I aquesta política passa per abandonar immediatament el front de No al Terrorisme que abanderaren Bush, Blair, Aznar i Cia.

Reforma del CSID

Gran Hermano

En nom de la llibertat i l'ordre col·lectiu, els estats ens vigilen i ens controlen. Les autoritats judicials, els cossos de seguretat troben vies, determinades prèviament pel legislador, per trencar aquesta esfera personal i inquebrantable que

qualsevol persona té, d'intimitat i inviolabilitat. Els drets fonamentals son, aquests dies, objectiu primordial per sacrificar en benefici i protecció de la societat davant l'enemic indefinit i difús del terrorisme. Tot i que la cara de Bin Laden es perfila aquests dies com el símbol a destruir, aquí el jutge Garzón titlla de terroristes a les Gestores pro-amnistia, a Sinedeak, a l'entorn mes definit i actiu en pro de l'alliberació del poble basc. Tots són terroristes. El terrorisme esdevé així denominador comú per motivar el segament injustificat de la dissidència política més frontal a l'estat espanyol.

Paral·lelament, el govern determina la creació del Centre d'Intel·ligència Nacional. Carta blanca a la policia per punxar telèfons, per entrar a domicilis, obrir correspondència, ampliar el temps de detenció incomunicada, en nom de la detecció anticipada de delictes i de la seguretat nacional. Els estats aprofiten per marcar més a prop als moviments socials i polítics, per que ara ells personifiquen l'amenaça fantasma. La major part de la població, malauradament, entén com a necessari aquesta supressió de drets. Ens hem acostumat a que mesures tan dràstiques com una detenció incomunicada es resolguin amb la llibertat sense càrrecs del detingut. Que està passant? S'ha

perdut la presumpció d'innocència d'aquells que recolzen lluites que comparteixen objectius amb les bandes armades, ja no només en relació amb la causa basca, sinó amb la resta de pobles que ara defensen la seva supervivència amb les armes, com única via d'acció efectiva sobre l'agent opressor. L'estat no tolera ja la diferència de pensament polític que qüestioni la unitat territorial. Cap causa justifica l'abús de l'estat sobre el ciutadà. El desavantatge de l'individu enfront l'aparell estatal fa que sigui obligatori la denúncia de qualsevol ampliació de poders dels que aquest es doti en perjudici clar de la llibertat individual. El projecte del Centre de Intel·ligència Nacional no és res més que això. Les forces de seguretat no hauran d'esperar una ordre judicial per entrar a un domicili. Es torna a la "patada en la puerta" de la llei Corcuera i que va ser declarada inconstitucional pel Tribunal Constitucional. Estem assistint doncs a una clara involució en la forma de garantir els drets als ciutadans, buscant justificacions en la conjuntura internacional actual. L'arma vàlida es el chantatge de la por. Si no vols que et posin bombes, m'has de deixar entrar a casa del teu veí, perquè pot ser ell té un arsenal sota el llit.

Però això no ens ha d'impedir veure el mes enllà de l'assumpte. D'aquesta manera el govern controla, etiqueta, acusa primer abans de fer preguntes. Aquest es l'estat plural, social i democràtic del que tants es vanaglorien. Doncs molt bé, que se'l quedin ells.

Isabel.Barcelona

Projecte de Llei de modificacions de la Llei 37/1991, del 30 de desembre, sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció i regularització de l'atenció especial a adolescents en conflicte social.

El passat dia nou d'octubre es va presentar a la mesa del Parlament de Catalunya, l'acord de modificació de la llei 37/1991- Llei del menor...- que va acordar el Govern de la Generalitat catalana.

Les modificacions que es van aprovar, i es presenten al Parlament,

Llei del menor

Protegir o reprimir

parlen de mesures de protecció als menors desemparats i de regularització de l'atenció especial als adolescents en conflicte social i s'autoritza al Conseller perquè la

presenti al Parlament pel procediment d'urgència.

En l'exposició de motius diu: Entre els adolescents hi ha una problemàtica creixent, dels qui han

deixat la seva llar, “alguns” procedents d’altres països “a vegades” indocumentats, que refusen les “mesures de protecció”, existeix un elevat risc de ser víctimes de l’exploració per part dels adults o de caure en la delinqüència. Per tot això la reforma a la Llei diu pretendre regularitzar la protecció que afecta els adolescents que es troben en conflicte social, incrementant respostes protectores i recursos.

¿Com pretèn el Govern de la Generalitat de Catalunya realitzar tot això? Veiem-ho: 1- Creació d’un servei de primera acollida. 2- Col·laboració amb els ens locals i entitats sense ànim de lucre. 3- El que és més important “...per garantir la adequada protecció d’aquests menors es fa necessari que la Llei previngui la possibilitat de restringir o suprimir amb caràcter temporal la sortida d’aquests menors dels Centres d’Internament on es troben...”

Sense cap dubte la Llei que pretèn reformar el Govern de la Generalitat té una única finalitat. Proveir d’una normativa repressiva, fonamentalment per als menors immigrants no acompanyats, que vulnera la Declaració Universal dels Drets dels Nens, la Convenció de Nova York i altres tractats internacionals, situació que allunyarà més la possible integració social dels menors.

Per tot això un grup de professionals del camp social ha iniciat una campanya de denúncia i pronunciament davant la Generalitat i el Parlament. Criden a sumar-se a la mateixa. Nosaltres també ho fem.

Guillermo. Barcelona

Moviments socials

Criminalització, un cop més

Com va passar abans de la cèlebre reunió suspesa del Banc Mundial a Barcelona, el Govern Espanyol torna a l’ofensiva i, aquesta vegada, per preparar la presidència Espanyola de la Unió Europea, amb el confort afegit que suposa l’actual croada internacional “antiterrorista”.

Entre interminables desarticulacions del comando Barcelona, la darrera onada de desallotjaments a Barcelona o operacions a Euskal Herria fins ara inimaginables, també als “moviments radicals”, “antiglobalitzadors” i “okupes” de Girona els tocava rebre el 16 d’octubre passat, quan l’Agència Efe difonia un teletip amb tots els detalls d’unes suposades declaracions del secretari general de presons, del sindicat CATAC, on els acusava d’haver enviat un paquet bomba a la seu del sindicat el mes de juliol passat, també suposadament, reivindicat per un col·lectiu anarquista italià. Efe continuava amb un llarga dissertació sobre el “Triangle Anarquista Mediterrani”, format per “cèl·lules terroristes” de Grècia, Itàlia i l’Estat espanyol. Pocs dies abans dos companys de Madrid i un d’Oviedo havien estat detinguts

sota la legislació antiterrorista per acusacions similars. L’endemà mateix el Diari de Girona publicava a tota pàgina el teletip d’Efe i afegia, a les accions de “terrorisme anarquista”, els intents de “l’independentisme radical” de constituir una banda armada a imatge i semblança, deia, del Moviment d’Alliberament Nacional Basc. Tota una croada judeo-massònica.

El mateix 16 d’octubre una trentena d’organitzacions socials, polítiques i sindicals de Girona feien públic un comunicat denunciant el nou intent de criminalització, alhora que anunciaven una querella contra Efe i el Diari de Girona, que està a punt d’interposar-se. CATAC i el seu secretari general de presons desmentien l’endemà haver estat la font d’Efe i s’afegien al comunicat i a la querella. Probablement aquesta vegada el muntatge s’ha aturat a temps, però, de cap manera podem oblidar tots els companys segrestats “preventivament” a les masmorres de l’Estat espanyol. Ni tot el que ens espera d’aquí al mes de gener...

Tralla. Girona.

CAMPANYA FINANCERA

Cada any fem dues campanyes financeres, la d’estiu i la d’hivern, coincidint amb els mesos en que una part de treballadors cobren les pagues extres. Són aquestes campanyes financeres les que ens permeten mantenir l’activitat del grup i serveixen per completar les entrades regulars mensuals, és a dir les cotitzacions de militants i simpatitzants. És gràcies a aquestes entrades que podem mantenir el local, la propaganda a les manifestacions, premsa, viatges...

Ens dirigim a tu, encara que sabem que no vas gens sobrat, però nosaltres no tenim cap Gestacartera. Sabem que les nostres finances s’han de construir amb molts petits esforços de treballadors o joves.

Dóna’ns un cop de mà!

(ve de pàg 6)
Les promeses de SOS

podia trobar un camí a la regularització. CGT feia pública al seu torn una declaració que acabava dient que seguiria vigilant que les promeses d'uns i altres s'acomplissin ja que l'allotjament i els papers havien estat des del primer moment els objectius de la mobilització.

La vida de les promeses de SOS va durar menys d'una setmana, el temps en què van ser acollits els últims 37 immigrants, ja que en acabar la setmana ni tan sols van quedar acollits els 60 promesos inicialment: 46 dels 97 tornaven a estar al carrer. Així ho reconeixia Miquel Essomba a la Vanguardia el 3/11, mentre en d'altres mitjans explicità que amb això acabaven

la seva "mediació". En l'assemblea dels novament expulsats realitzada a RAI, els immigrants van decidir anar a reclamar les promeses a SOS i allà van dormir dies més, fins una altra promesa d'allotjament per setmanes que seran improrrogables...

Les promeses de SOS se les va endur el vent, però van servir molt bé a les administracions per treure els immigrants el campus i amb això de l'opinió pública, a més de crear la divisió utilitzant els pitjors mètodes. Si a LI 21 acabàvem preguntant-nos "A qui serveix SOS?" i responíem "Als immigrants, ni d'André Malraux, ni de Plaça Catalunya, és clar que no". Avui podríem dir: a les administracions local, autonòmica i central és clar que sí.

Mentre, des de CGT, sense cap promesa, se segueix discutint amb les administracions per trobar una solució de regularització del col·lectiu.

Mª Esther del Alcázar

Argentina: Una anàlisi de les eleccions

Vot bronca y d'esquerres

Les recents eleccions a l'Argentina han estat un gran impacte pel triomf de l'anomenat "vot bronca" i el creixement de les opcions d'esquerra. Tanmateix, i abans d'entrar a l'anàlisi que els nostres companys fan del succeït, volem recordar el marc en què es donen les eleccions: importants mobilitzacions en resposta a les successives mesures d'ajust del govern, que han generalitzat els talls de carreteres i ponts, amb els "piqueteros" com les organitzacions de què es doten per realitzar-los i, com a conseqüència d'aquestes duríssimes lluites, la crisi del govern que arriba a les eleccions després de contínues remodelacions al compàs de vagues generals.

"El fet principal que mostren aquestes eleccions és que van expressar un profund gir a l'esquerra i la ruptura d'una important franja del moviment de masses amb el conjunt dels partits del règim i fins i tot amb el règim mateix. De manera sintètica analitzarem (...) com es va expressar a través del "vot bronca" i el vot d'esquerra.

a) El govern va patir una duríssima derrota electoral. L'Alianza (...) amb prou feines va assolir el 21,2 % dels vots a nivell nacional, va perdre 5 milions de vots en relació a 1999, per exemple a la Capital va passar de més d'1 milió de vots a 285.000 (...) En altres paraules, el govern queda encara més afeblit que abans, en minoria en el Parlament i rebutjat per la majoria de la població.

b) El peronisme també perd moltíssims vots. Alguns analistes i mitjans polítics burgesos intenten presentar el PJ com el gran triomfador d'aquestes eleccions **Si comparem els seus resultats amb els de l'Alianza, és evident que surt més ben parat, amb un major pes institucional per qualsevol sortida que es discuteixi. Però els seus principals candidats han hagut d'admetre que el "vot bronca" també va anar contra ells, i això es va reflectir en els vots que va perdre i la pèrdua de pes històric del peronisme (...)** A nivell nacional van perdre aproximadament 1.300.000.

Després de les eleccions, els governadors peronistes estan molt dividits sobre com encarar la relació amb el govern.

c) Les variants front-populistes tampoc en surten ben parades. El resultat de Farinello (sota el qual es van aixoplugar des de Patria Libre i exmontoneros fins a sectors de l'extrema dreta) pot considerar-se un fracàs. Molt per sota dels seus objectius i expectatives de situar-se com a segona força a la província de Bs. As. Amb prou feines va assolir entre el 8 i el 9% dels vots. Per tractar-se d'un fenomen essencialment electoral, és molt possible que les seves forces es dispersin en diverses direccions. (...). Segurament, el projecte tindrà continuïtat, però sota la pressió, d'un costat, de la crida a formar un "bloc progressista" que fan Terragno i Ibarra, i per l'altre per la pressió dels seus quadres i base per enfrontar més durament el govern. D'altra banda, és molt possible que aquest resultat aprofundeixi la crisi anterior de la CTA. (...). És segur que molts quadres mitjans i militants han votat a l'esquerra. Aquest pobre resultat en termes de "projecte estratègic" accentuarà la discussió i la divisió.

d) El vot de la ultradreta surt molt per sota del resultat de l'esquerra. El vot de l'excomissari Patti, que representava l'opció més a la dreta (més repressió, tolerància zero, etc.) va sortir molt mal parada

amb un resultat molt per sota de l'esquerra.

e) L'anomenat "vot bronca" juntament amb l'extraordinari resultat de l'esquerra són els fets més destacats d'aquestes eleccions. En la història del nostre país ja vam tenir unes eleccions

en què el vencedor va ser el vot en blanc, va ser a la dècada dels 60 quan a les eleccions presidencials que va guanyar Illia es va proscriure el peronisme. Però va ser un cas diferent, es tractava d'una votació dirigida políticament pel partit majoritari que havia estat il·legalitzat. Ara és una altra cosa. Ara a través del vot en blanc, el vot nul i també l'abstenció (va pujar del 19-20 al 30%) es va expressar la bronca, el rebuig d'àmplies capes de la població al govern i al conjunt dels partits polítics del règim. Es repudiava l'entrega i per això es votava amb la foto de San Martín, es repudiava la corrupció i per això es votà amb la foto de Clemente (que va guanyar a diverses taules), el bitxet sense mans i que per això no pot robar. Les fotos de Bin Laden, els insults, tot reflectia aquesta gran bronca d'àmplies capes de la població. Aquest vot reflecteix també un fenomen progressiu de ruptura amb el règim i que alhora expressa la manca d'una sortida clara per la positiva. En aquest vot, també hi ha un sector que hauria votat l'esquerra, però que no ho fa per la bronca de què no hi hagi una opció unificada. Aquest vot no només reflecteix aquest fenomen progressiu de ruptura, sinó que té un efecte progressiu d'aprofundiment de la crisi del règim.

(...) A nivell nacional, el "vot bronca" gairebé empata la votació de l'Alianza, va guanyar a Capital, Santa Fe, Río Negro, Terra del Foc, i va ser segon a Buenos Aires i Neuquén.

El vot d'esquerres és un altre fet qualitatiu. L'esquerra va fer unes eleccions excel·lents. IU, Zamora, PO i PTS sumen gairebé un milió de vots a diputats a nivell nacional. A Capital Federal, la suma és del 20,3%. Hauria estat la primera força si s'hagués articulat una opció unitària (...). A més, obté diversos diputats. Per això Clarín parla d'una "històrica elecció de la izquierda". És evident que capitalitza al menys una franja de masses (...)

Pres en conjunt, el règim en surt profundament afeblit. Ara, aquesta major dispersió institucional (amb afebliment simultani de govern i oposició) agreuja la crisi de la burgesia davant els greus problemes sense resoldre: la contínua i persistent recessió, la manca d'unitat davant les sortides o mesures que pal·lin la crisi, la lluita del moviment de masses, De la Rúa ha de governar amb minoria parlamentària i amb una contundent majoria que s'ha manifesta contra el seu model econòmic. D'un costat el resultat electoral empeny els governadors i parlamentaris peronistes (i també alguns radicals) a exigir canvis que responguin a "la veu de les urnes". De l'altre el marc de la crisi econòmica mundial, la recessió dels EUA, i la guerra, que els situen davant l'obligació de continuar amb ajustos duríssims. Si les passades eleccions van ser una estació de pas davant la crisi, aquestes ni tan sols arriben a tant. Són amb prou feines una pausa que, a menys d'una setmana, la realitat ja ha devorat.

La nostra política

Nosaltres vam caracteritzar que la campanya electoral acompliria un paper totalment secundari a la vida política del país que estava hegemonitzada per les lluites i la crisi del règim. Davant d'això i del fet que no havia sorgit cap opció d'independència ce classe o d'unitat de l'esquerra que pogués ser vista com una referència pel nou

activisme que estava sorgint, vam tornar a no entrar a cap dels fronts d'esquerra que existien, cosa que va suposar no presentar candidats.

(...) Davant d'aquesta realitat i de la impossibilitat de poder donar una explicació comprensible de per què donàvem el vot a una opció i no una altra, vam resoldre cridar a votar en general per l'esquerra (IU, PO-MAS, PTS) posant l'eix en el vot per la negativa als candidats del govern i del PJ.

(...) Va ser cert que per molt de temps la burgesia no va aconseguir imposar-se la campanya electoral i que al contrari qui es va imposar van ser les lluites. Però uns 15 o 20 dies abans de les eleccions, coincidint amb el reflux de les lluites, les eleccions van començar a ocupar un lloc cada vegada més destacat (...).

Ara el més important és com sortim a aprofitar aquest excel·lent resultat electoral. En els llocs de treball, els companys ens feliciten pels resultats de l'esquerra, però alhora critiquen que no hi hagués una opció unificada, que hauria permès, per exemple, guanyar a Capital o fer més força a Duhalde. Ens trobem en una situació ideal per plantejar que ara el triomf electoral s'ha de posar al servei de les lluites, que des de les principals figures dels partits de l'esquerra cal cridar a la unitat d'acció per im-

pulsar lluites contra els plans de reajust, contra l'imperialisme, començant per instrumentar un front contra la guerra, del qual va parlar Zamora (...).

Extractes de l'informe del FOS. Secció argentina de la LIT-CI

S'inicia el desarmament de l'IRA

Un regal per a Blair i la guerra

El 23 d'octubre l'Exèrcit Republicà Irlandès (IRA) anuncià l'entrega parcial d'armament. L'objectiu en el seu comunicat és clar: *"El procés polític està avui abocat al colapso (...) Tothom qui estigui seriosament compromès en una pau justa ha de fer tot el que estigui a les seves mans per evitar que això succeeixi. Per això, per salvar el procés de pau, hem posat en marxa el mecanisme acordat (pla de desarmament) ..."* El 30 de juny passat David Trimble, líder de l'unionista UUP, presentava la dimissió com a cap del Govern autònom en protesta pel no desarmament de l'IRA. La decisió

confirmava Adams: *"Són moments difícils per a molts republicans"*. No estem doncs davant una mesura de força dels republicans, sinó de debilitat. Per contra, els unionistes se senten més forts, i en la votació pel retorn de Trimble al Govern, un sector del seu partit gira a la dreta per recusar l'inici de desarmament de l'IRA com a pas per a reintegrar-se en el Govern. D'on arriben tots els elogis és del 10 de Down Street, on Blair es desfà en felicitacions conscient que és el millor regal que li podia arribar des de Belfast per reforçar la seva posició

a la guerra d'Afganistan i al capdavant amb els EUA del "front antiterrorista internacional».

Per què ara?

La decisió de l'IRA no es pot entendre en clau del conflicte irlandès-britànic sinó per la situació oberta amb els atemptats de l'11 de

malgrat que ataqués el seu principal aliat mundial, la Gran Bretanya. Els líders del Sinn Fein volaven regularment als EUA i eren rebuts amb simpatia. La major part dels recursos econòmics amb els quals es financiava l'IRA arribaven del lobby irlandès, des de Boston, Xicago i Nova York (uns 900 milions de ptes. els darrers cinc anys). La relació de Bush no és tan estreta com la de Clinton amb aquest aglomerat de poder, però són els fets de l'11 de setembre i les necessitats que s'en deriven per als EUA el que imposa una nova jerarquització difícil de compaginar amb la "comprensió" tradicional cap a l'IRA. A més, cal afegir la detenció a l'agost a Colòmbia de tres membres de l'IRA acusats d'entrenar forces de les FARC que provocà una dura amenaça de Francis Taylor, cap de la lluita antiterrorista, definint l'IRA com "una amenaça" pels seus vincles amb la guerrilla colombiana. Les FARC són a la llista de les organitzacions terroristes.

Els cargols es van apretar des dels EUA. Integrar l'IRA a la llista d'organitzacions terroristes permetia la congelació de comptes del Sinn Fein. És per això, que mentre Gerry Adams feia la crida a l'IRA pel desarmament el 21 d'octubre, Martin McGuinness -que actualment seria el cap de l'Estat Major de l'IRA-, estava a Nova York. No és una coincidència. També la pressió dels EUA ha provocat que Gerry Adams hagi suspès el viatge que tenia previst a Cuba.

Un regal per a Blair

La política de l'IRA és un regal al Govern britànic. Blair no podia rebre un aval millor. Justament ell que es passeja per mig món com a principal ambaixador de l'agressió imperialista contra l'Afganistan en la "creuada antiterrorista", ha "resolt democràticament" el seu terrorisme

de l'IRA cerca el retorn de Trimble.

Però el comunicat de l'IRA ni pot explicar perquè inicia el desarmament ara i no fa uns mesos, ni tampoc explicar en què s'ha avançat respecte dels problemes que bloquejaven la negociació (reforma policia...) mentre reconeix greus problemes interns: *"Ningú no hauria de dubtar dels problemes que aquestes iniciatives ens provoquen a nosaltres mateixos, als nostres voluntaris i als nostres militants."* El mateix

setembre i la guerra a l'Afganistan. L'IRA ja havia decidit l'abandonament de la via armada quan el Sinn Fein signà els acords del 10 d'abril de 1.998, però esperava poder rentabilitzar en altres condicions el fet del seu desarmament. La nova situació internacional ho ha precipitat.

És als EUA on es mouen els fils d'aquest canvi. Curiosament l'IRA no figura a la relació d'organitzacions considerades com a terroristes pel Govern dels EUA,

interior: fantàstic! Era el millor servei a la guerra imperialista que podien donar el Sinn Fein i l'IRA. Només des d'aquesta perspectiva, que avui concentra la política mundial, la decisió de l'IRA és rebutjable, no pel fet d'entregar les armes, sinó pel suport que dóna en aquests moments a l'imperialisme.

Paral·lelisme amb Arafat

Hi ha una extraordinària coincidència en la forma d'actuar del Sinn Fein i d'Arafat. Els acords del Divendres Sant van tenir un paral·lelisme amb els Acords d'Oslo on l'OAP va reconèixer per primer cop la legitimitat de l'Estat d'Israel. En els dos casos estem davant de territoris ocupats, en els quals la principal força del front armat que s'oposa decideix fer un canvi "pragmàtic". Abandonen la lluita armada, això seria el menys important, el que sí ho és, d'important, és que legitimen l'Estat opressor. En tots dos casos són els EUA els mediadors. Algú pensa que els EUA poden mediar quan estem parlant dels dos millors aliats que té al planeta? L'Estat d'Israel també legitima l'OAP i Arafat, però com a mantenidors de l'ordre de submissió, aquest és el seu nou paper! La policia d'Arafat ha reprimit, detingut i matat palestins. Aquest

gir és terrible i és on condueix la política dels acords signats. També a Irlanda del Nord, sinó veurem com acabem les forces de l'IRA. Justament és a la reforma de la policia on hi ha més dificultats, s'ha d'equilibrar la composició, actualment formada quasi íntegrament per protestants, com fer-ho? Malgrat s'integrin més catòlics, seguirà sent la policia britànica per mantenir l'ordre.

Arafat i Adams tenen una mateixa preocupació: esperar que l'ajuda del Govern dels EUA els faciliti les coses i no incomodar-lo, esperant que la seva actitud de submissió els sigui benefiosa. Però sempre és a l'inrevés, perquè la lògica de la lluita de classes a escala del planeta és inexorable: o avança l'imperialisme i tota la reacció, o avancen els treballadors i els pobles. És una llei de ferro, demostrable a cada ocasió. Per això, en comptes de denunciar l'ofensiva imperialista que inclou, molt especialment, el Govern Britànic, la primera explicació del Sinn Fein, com la d'Arafat, és la de condemnar els atemptats i justificar que les seves accions eren diferents. I de la mateixa manera que el que ha aconseguit l'IRA és reforçar l'ala dreta unionista, amb el gir d'un sector del UUP cap al Reverend Ian Paisley (40% del vot unionista),

mentre els grups unionistes (UDA, UVF i LVF) ja han advertit que ells no es desarmen. El mateix passa amb l'ofensiva de Sharon, ells saben que malgrat les declaracions d'Adams o Arafat la situació juga al seu favor.

La nostra posició

Nosaltres no estem en contra de que l'IRA decideixi desarmar-se. Seria cinisme i oportunisme per la nostra part criticar-ho quan hem estat en contra de les seves accions armades, com ho hem estat de les d'ETA. Són ells qui van triar la lluita individual armada, no nosaltres. El problema és polític. Estem en contra dels acords de Divendres Sant que reconeixen la legitimitat de l'ocupació britànica dels 6 comtats del Nord d'Irlanda. Estem en contra de l'aplicació del principi d'autodeterminació en una zona ocupada. Estem en contra de reduir la lluita del poble irlandès per la seva reunificació a una qüestió de càbales sobre creixement demogràfic. Aquest és el nostre punt de partida. I ara, si denunciem l'actitud del Sinn Fein i l'IRA és degut al suport que dóna a la política imperialista contra l'Afganistan.

Josep Lluís. Barcelona

Els acords de Divendres Sant

El 10 d'abril de 1.998 els partits nord-irlandesos arribaven a un acord amb el vist-i-plau dels governs de Gran Bretanya i Irlanda. Els elements centrals de l'acord eren: l'acceptació per part de la minoria irlandesa de l'actual pertinença britànica d'aquests comptats del Nord d'Irlanda; el compromís de desarmament, en particular sobre l'IRA, la retirada de l'exèrcit britànic, la reforma de la policia per donar entrada als catòlics, l'acceptació de la decisió dels habitants del Nord d'Irlanda sobre el seu futur, és a dir, l'autodeterminació, i mesures institucionals per concretar el procés. La Constitució irlandesa i la britànica s'adaptaren als termes de l'acord.

La nostra posició -la mateixa que la dels nostres companys britànics- va ser el rebuig a aquests acords que legitimen l'ocupació britànica d'una part del territori irlandès. El Sinn Fein i l'IRA reconverteixen la seva política contra l'ocupació britànica en una espera a les

dades demogràfiques, perquè aquestes capgirin l'actual composició de població amb un 51% protestant, suposadament probritànica i un 49% catòlica, suposadament pro-irlandesa. Però confiar només en la natalitat pot jugar una mala passada a les aspiracions republicanes.

El principi d'autodeterminació que defensem per a una nació oprimida seria per al poble de tota Irlanda, però no és aplicable en un territori d'ocupació, ni al Nord d'Irlanda, ni a les Malvines, ni a Ceuta i Melilla, ni a Gibraltar... doncs la composició de la població actual de tots ells és conseqüència directa de l'ocupació. En aquests casos cal exigir la completa descolonització, amb la retirada incondicional de les forces ocupants i la reunificació del territori.

Només cal veure les formacions unionistes i les seves commemoracions, amb les Marxes que recorden les desfetes militars irlandeses a mans dels colonitzadors britànics. Reivindiquen el sotmetiment dels irlandesos, no altra cosa, se senten continuadors de la conquesta britànica, només cal escoltar el que diuen. El seu caràcter és reaccionari, imperialista, i feixista.

Última hora Canvis a la guerra

El mateix dia en que tancàvem l'edició d'aquest Lluita Internacionalista arriben notícies de la Guerra d'Afganistan, segons les quals el punt mort de les setmanes anteriors que feie referència l'editorial, s'hauria trencat i s'inicia una ofensiva. Les forces que enfronten els talibans estarien a les portes o haurien pres -segons les fonts- Masar-i-Sharif, la ciutat clau del nord. Aquesta ofensiva coincideix amb l'anunci de la utilització de les bombes BLU-82 tan a Kabul com a la ciutat assetjada, una bomba que calcina tot el que està a 600m de distància. Només cal imaginar les conseqüències de la seva utilització en nuclis urbans. Aquesta bomba és un pas en l'escalada genocida dels EUA i la coalició internacional. Un cop més reiterem la crida de l'editorial: cal derrotar l'agressió imperialista.

Portugal

II Congrés de Ruptura/FER

Els passats 20 i 21 d'octubre els companys de Ruptura/FER, la secció portuguesa de la LIT, van celebrar el seu segon Congrés a la Facultat de Lletres de la Universitat de Lisboa. Lluita Internacionalista i el PRT hi vam assistir com a organitzacions convidades.

Ruptura/FER és el resultat de la fusió l'abril del 2000 del Front d'Esquerra Revolucionària, l'antiga secció de la LIT a Portugal, i Ruptura, una organització de joves que va créixer al caliu de les grans mobilitzacions universitàries contra la imposició de les taxes el 1994.

Òbviament, la guerra va ser un dels temes centrals de debat del Congrés. Es va aprovar una resolució que exigeix la fi de la guerra imperialista i es posiciona per la derrota dels EUA; defensa el dret del poble afganès a decidir el seu destí i s'oposa a una intervenció política de l'ONU; reclama una Palestina lliure, laica i unificada, i la fi de l'Estat d'Israel; defensa la llibertat d'informació i denuncia les mesures anomenades antiterroristes; denuncia els acomiadaments massius; i exigeix la no-cessió de les bases portugueses als EUA i la

sortida de Portugal de l'OTAN. Sobre aquests eixos, Ruptura/FER treballa a la Universitat de Coimbra en la constitució d'un comitè contra la guerra que va impulsar l'única manifestació que fins aleshores s'havia fet al país.

Pel que fa al marc estatal, el debat es va centrar en el treball de Ruptura/FER dins el *Bloco de Esquerda*, l'agrupació de forces a l'esquerra del Partit Comunista, que prepara actualment la campanya per a les eleccions locals de desembre. Un membre de Ruptura és el candidat del *Bloco* a Amadora, la quarta ciutat del país, una població treballadora que ha viscut un procés de crisi industrial i forts acomiadaments i en la qual els immigrants han patit un greu procés de ghetització.

A més d'aquestes activitats, el Congrés va resoldre impulsar el proper mes de març el II Campament Internacional de Joves, amb l'eix de la lluita contra la globalització, en el qual prendran part els joves de les seccions de la LIT a Europa. Des de LI ja estem preparant la nostra participació.

Cristina-Barcelona.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.500 pessetes si te'l hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 2.000 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48672-2001

Aquíens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

